

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

10/2008

**ZNAMENÍ
NADĚJE**

**Přednášky
modlitebního
týdne**

Úvod

Sestry a bratři,
přednášky modlitebního týdne v tomto roce pojednávají o znameních. Ježíš dal znamením význam a ukázal tak na jejich důležitost. Věděl, že cesta křesťanství bude dlouhá a občas pro jeho služebníky obtížná. Proto použil některé z přírodních jevů, společenských a politických událostí i duchovních podmínek lidstva jako směrovek, které nám mají připomínat jeho brzký návrat. Při studiu znamení budeme mluvit o jejich účelu a významu, ale i o rizicích, když je uděláme středem naší naděje, nebo je budeme zcela přehlížet. Naším cílem a přáním je, abychom si ve světle biblických proroctví ujasnili a rozvinuli pozorný a vyrovnaný přístup k současným událostem.

Situace ve světě, růst násilí a nespravedlnosti mohou narušit náš vnitřní pokoj. Pokud však budeme spolu o těchto znameních mluvit, posílí se naše jistota v Boží zaslíbení. Znamení, která ukazují na morální zkaženost a vykořisťování slabých, by nás měla motivovat, abychom dbali o svůj duchovní život a zastali se utiskovaných. Jsou tu ale i znamení, která se týkají svodů spiritizmu v jeho mnoha podobách. Církev však čelí i hrozbě zevnitř v podobě falešných učitelů. Znamení nás mají varovat před těmito nebezpečími.

Skutečně důležité je ale to, že tato znamení ukazují na příchod Ježíše Krista. Ve středu naší pozornosti by měl být přicházející Kristus. Dnes se nacházíme v situaci, kdy máme odpovědnost za zvěstování evangelia celému světu. V dnešním globalizovaném světě je potřeba přinášet poselství o Kristově návratu, který bude globálním řešením.

Pozvěte ke čtení těchto modlitebních přednášek Ducha svatého, aby k Vám osobně promlouval, a buďte připraveni obnovit svou naději.

JAN PAULSEN, PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

První sobota

CÍRKEV ADVENTISTŮ A ZNAMENÍ DOBY

Proč jsou v životě církve důležitá znamení

Na počátku naší církve byla skupina lidí, která byla přesvědčena, že druhý příchod Ježíše Krista nastane velmi brzy. Základem pro toto přesvědčení bylo naplnění biblických proroctví a také znamení, která této události měla předcházet. Při studiu Bible kladli naši průkopníci důraz na proroctví zaznamenaná v knihách Daniel a Zjevení a také ve 24. kapitole evangelia podle Matouše. Tato proroctví jsou aktuální i dnes. Spolu s našimi zakladateli věříme, že „znamení času, která se rychle naplňují, ukazují na to, že příchod Krista je blízko. Dny, ve kterých žijeme, jsou velmi důležité.“ (Ellen Whiteová, *Left Him Up*, str. 356)

Ostatek Božího lidu v době konce jako znamení

V Bibli můžeme najít mnoho znamení, která upozorňují na návrat Ježíše Krista. Tato znamení jsou důležitá a většinou o nich víme. Je však jedno, o kterém obvykle nemluvíme – ostatek Božího lidu v době konce.

1. Toto znamení se v historii objevilo v čase, který je uveden v Bibli. Ve Zjevení 12,4,5 je popsán útok Božích nepřátel proti Kristu. Ve verších 13–16 je předpověděno pronásledování církve, které začalo už v rané církvi. Společenské, politické i náboženské tlaky církev zakoušela ve všech dobách. Následkem bylo pronásledování svatých a pošlapání pravdy. (Da 7,25; 8,11.12; 2 Tě 2,3.4) Bůh však svou církev neopustil. Neustále ji volal k obnově. Ve Zjevení 12,17 je proroctví, které předpovídá, že v době konce vznikne ostatek. Naplnění tohoto proroctví ukazuje, že se Boží plán uskutečňuje. Existence ostatku je nadějí, že Bůh neodmítl křesťanský svět, ale hledá cesty, jak křesťany použít ke své slávě.

2. Aby znamení bylo užitečné a splnilo svůj účel, musí být viditelné (například hlad, zemětřesení, válka). Zvláštní charakteristiky ostatku ukazují, že v něm Bůh koná zvláštní dílo pro zbytek svého lidu na celém světě. „Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,12) „...zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ (Zj 12,17) Ti, kteří náleží k ostatku, jsou snadno rozpoznatelní a jsou živým znamením Božího díla ve světě.

3. Ostatek v době konce je znamením, které ukazuje na vrchol spasení – druhý příchod Ježíše Krista. Ostatek má zvláštní poslání (Zj 14,6–16) – přinášet celému světu poselství o tom, že se přibližuje Kristův návrat.

Důležitost znamení

V životě církve jsou znamení druhého příchodu Ježíše Krista velmi důležitá. Členové církve i sbory by měli sledovat události, které se dějí kolem nás, protože nám připomínají naši naděje a ukazují na Boží přítomnost v dějinách.

V čem jsou znamení pro nás konkrétně důležitá?

1. Směřují náš pohled k naší naději. V knize Příslaví je napsáno: „Dlouhým čekáním zemdlívá srdce, kdežto splněná touha je stromem života.“ (Př 13,12) I naděje se časem může opotřebovat, stát se nedůležitou a ztratit svůj význam. Ježíš slíbil, že znovu přijde. (J 14,2.3) Tuto naději udržují znamení, která ukazují na plnění Ježíšova slibu. Tato znamení se objevovala v historii mezi Ježíšovým nanebevstoupením a jeho návratem. (Mt 24,6–14) Vždy, když se některé z nich naplní, věřícím to připomene zaslíbení jejich ukřižovaného a vzkříšeného Pána: „Přijdu brzy.“

(Zj 3,11) Protože Ježíš věděl, jak je ve světě plném hříchu, utrpení a smrti pro jeho následovníky důležitá naděje, proto ke svému slibu připojil i znamení, která nám pomáhají udržet naši naději živou.

2. Znamení ve společenství věřících uchovávají důležitý prvek nadějného čekání. Upozorňují nás na skutečnost, že se Ježíš Kristus vrátí zpět na tuto zemi dříve, než tušíme – možná už v průběhu našeho života. Každá generace věřících je potenciální poslední generací před druhým příchodem Krista. Proto žijeme v očekávání. Naše životy vyznačují přesvědčení, že Ježíš „je za dveřmi“. To zmínil Ježíš ve výroku o fikovníku: „Když už jeho větev raší a vyráží listy, víte, že je léto blízko. Tak i vy, až toto všecko uvidíte, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi.“ (Mt 24,32.33) Pokud v životě očekáváme druhý příchod Ježíše Krista, jsme orientováni kupředu, na to, co se stane. Očekáváme naplnění naší křesťanské naděje, očekáváme dobrou budoucnost, a to nás osvobozuje od strachu.
3. Znamení nás povzbuzují, abychom naplňovali své poslání. Jsou motivací naší služby pro Ježíše Krista. Sdílíme svou naději s lidmi kolem nás, protože věříme, že je pro ně důležitá. Znamení druhého příchodu Ježíše Krista neslouží k určení přesného okamžiku jeho příchodu. To není účel. Mají své místo v misijní práci církve. Jsou přítomna v historii křesťanské církve souběžně s naplňováním misijního poslání církve v době mezi Kristovým nanebevstoupením a jeho druhým příchodem. Tento úzký vztah Ježíš ilustroval v Matouši 24,45.46: „Když pán ustanovuje nad svou čeledí služebníka, aby jim včas podával pokrm, který služebník je věrný a rozumný? Blaze tomu služebníkovi, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí.“ Pokud církev rozpoznává znamení a připomíná si je, uchovává tím své nasměrování na misijní činnost. Ti, kteří uvěřili v Ježíše Krista, jsou na jeho příchod připraveni, když je Pán nalezne při plnění úkolů, které jim zadal.

Varování před možnými nebezpečími

Náš zájem o znamení druhého příchodu Ježíše Krista musí být zdravý – tedy založen na Bibli. Výsledkem studia biblických poselství by mělo být posílení naší naděje a odevzdání se našemu Pánu. Jestliže je výsledkem strach, nejistota, předsudky vůči druhým, je v našem očekávání druhého příchodu něco nezdravého. Když přemýšlíme o plánu, který má Bůh připraven pro svůj lid na konci vesmírného konfliktu, měli by z nás být lepší křesťané.

Existují dvě možná nebezpečí, extrémy, které nám mohou hrozit při přemýšlení o znameních druhého příchodu Ježíše Krista. Prvním z nich je přílišné spekulování o tom, co nevíme. Poznání, že neznáme všechny detaily toho, co se stane, když se budeme blížit ke konci dějin světa, je potřebné. Jinak budeme v pokušení vykládat si současné společenské a náboženské události jako znamení, kterými ale nemusí být. Tyto výklady mohou vytvářet „vzrušení“, které poškozují vyrovnaný křesťanský život. Měli bychom s jistotou mluvit o tom, co je jasně napsáno v Písmu, a vyhnout se tomu, abychom se sdíleli s našimi osobními spekulacemi, jako by byly Božím zjevením. Extrémní výklady Písma vedou k tomu, že zpochybňují hodnotu naší naděje. Chraňme naši naději před znehodnocením tím, že zůstaneme věrní tomu, co skutečně víme a prohlašujeme jako církev, a vyhneme se nutkání spekulovat o tom, co nevíme.

Je však ještě jedno nebezpečí – ignorování znamení, protože je nepovažujeme za důležitá. Tento postoj odhaluje zklamání z křesťanské naděje. Je to jeden z ukazatelů, že naděje v srdci věřících umírá. Pokud nebudeme očekávat na druhý příchod Ježíše Krista, nebudeme mít ani osobní zájem o misijní práci církve. Opomíjení znamení druhého příchodu by bylo vážnou tragédií pro církev jako celek i pro jedince. Církev by měla žít nadějí na druhý příchod Ježíše Krista, která je neustále připomínána prostřednictvím znamení. „Naléhám na členy naší církve, aby nepřehlíželi, že se naplňují znamení doby, která tak jasně říkájí, že konec je blízko.“ (Ellen Whiteová, Pacific Union Recorder, 1. prosince 1904)

Jako církve, sbory i jednotlivci musíme učinit vše, co můžeme, abychom se vyhnuli těmto nebezpečím. To, že se znamení budeme přehnaně zabývat, může být stejně špatné jako to, že si jich nevšímáme vůbec. Tou nejlepší cestou, jak se těmto nebezpečím vyhnout, je dobře znát naději z Písma, kterou nám Bůh svěřil, a dovolit jí, aby tvarovala náš život. Budme tedy v našem čekání na druhý příchod našeho Pána rozvázní. Znamení nám říká, že už je blízko.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *Přednáška se zmiňuje o dvou nebezpečích, kterým bychom se v souvislosti se znameními druhého příchodu Ježíše Krista měli vyhnout. Jaká nebezpečí to jsou? Které z nich je pro náš duchovní život nebezpečnější?*
- *Jaké znamení druhého příchodu Ježíše Krista považujete za nejdůležitější?*

JAN PAULSEN,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

Neděle

KDYŽ ZNAMENÍ STÁRNOU

Život v očekávání Ježíšova návratu

16. října 1966 vědci předpověděli, že meteority budou padat ve velkém množství. Carlos a já jsme byli tehdy studenty akademie. Doufali jsme, že uvidíme opakování velkého padání meteoritů z roku 1833, které tehdy mnoho lidí motivovalo, aby začali očekávat brzký příchod Ježíše Krista.

Tu noc však byla obloha zatažená. Nebylo vidět vůbec nic. Půjčili jsme si auto od rodičů, projížděli jsme po okraji New Jersey a hledali kousek jasné oblohy. Nebylo to k ničemu. Padání meteoritů v roce 1966 bylo možná stejně silné jako v roce 1833, ale nebylo vidět.

Tu noc jsme se Carlos a já snažili vžít do ducha doby našich průkopníků. Velké zemětřesení v Lisabonu v roce 1755, temný den v roce 1780 a velké padání meteoritů v roce 1833 ukazují na plnění slov Bible, která jsou zapsána ve Zjevení 6,12.13: „A hle, když rozlomil šestou pečeť, nastalo veliké zemětřesení, slunce zčernalo jako smuteční šat,

měsíc úplně zkrvavěl a nebeské hvězdy začaly padat na zem, jako když fík zmítaný vichrem shazuje své pozdní plody.“

Děšť meteoritů v roce 1833 přivedl naše průkopníky zpět k Bibli a přiměl je hledat hlubší porozumění událostem před druhým příchodem Ježíše Krista. Zdálo se, že znamení potvrzují, že se Ježíš vrátí ještě za jejich života. A přesto přešlo celé 19. a 20. století a Ježíš nepřišel. Jak se máme vyrovnat s tím, že znamení stárnou?

Znamení doby

Při pečlivém čtení Nového zákona zjistíme, že mnohé světové události, které křesťané považovali za znamení konce naší země, jsou ve skutečnosti znameními doby. Když Ježíš o znameních mluvil, nezdůraznil konkrétní události, ale povahu doby v závěru dějin.

Když se učedníci ptali na „znamení jeho příchodu a skonání věků“ (Mt 24,3), odpověděl jim: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hleďte, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě není konec.“ (Mt 24,6) Války a zvěsti o nich nejsou znameními konce, jsou součástí toho, jak bude vypadat život před koncem. Ve verších 7 a 8 Ježíš pokračuje: „Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolesti.“ Pro Ježíše tedy války, hlad a zemětřesení nejsou znameními konce – jsou znameními počátku doby konce! V Lukášově evangeliu Ježíš přidává k válkám (L 21,9), zemětřesením i „hlad a mor, hrůzy a veliká znamení z nebes“ (L 21,11). Učedníci se ptali na znamení konce a Ježíš jim dal znamení doby.

Tato znamení nebyla dána, aby podporovala spekulace o načasování konce. Místo toho nám připomínají, že máme být vnímaví a připravení na konec v každém okamžiku (Mt 24,42).

Jestliže jsou války, zemětřesení a hlad znameními doby, nemělo by nás překvapovat, že se objevily již v 1. století. Zatímco Palestinu v roce 31 charakterizoval mír, v 60. letech 1. století tam byl „válečný ryk a zvěsti o válkách“. Podle Sk 11,28 byl za císaře Klaudia hlad. V Laodiceji (v roce 60), Pompejích (v roce 63), Jeruzalémě (v roce 64) a Římě (v roce 68) byla zemětřesení. Ellen Whiteová popisuje, že se v této době ukázala i nebeská znamení: „Ukázala se znamení, projevily se divy, které ohlašovaly příchod pohromy a soudu. Uprostřed noci zazářilo nad chrámem a nad oltářem nadpřirozené světlo. Při západu slunce bylo na obloze vidět obrazy vozů a válečníků, chystajících se k bitvě.“ (Velké drama věků, str. 24) Apoštol Pavel prohlásil, že se během jeho života evangelium rozšířilo „mezi všemi národy“. (Ř 16,26) Není tedy divu, že apoštolové věřili, že žijí v posledních dnech (Sk 2,14–21; Žd 1,2; 1 Pt 1,20; 1 J 2,18).

V Bibli můžeme vysledovat, že znamení stárnou. Nebyla dána, aby uspokojila naši zvědavost, pokud jde o načasování konce, ale aby podpořila studium Bible a věrný život. Události v letech 1755–1833 přiměly adventní průkopníky, aby si uvědomili, že vstupují do závažného, konečného období

v dějinách lidstva. Adventisté sedmého dne při studiu knihy Daniel a Zjevení objevili, že „poslední dny“ opravdu začaly v novozákonní době, ale „čas konce“ začal být aktuální v jejich době. Víme tedy, že dnes žijeme v čase konce. I když nemůžeme s jistotou říci, zda jsme poslední generací před příchodem Ježíše Krista, víme, že věci mohou velmi brzy skončit. Toto vědomí by nás mělo udržovat soustředěné na to, co je opravdu důležité.

Uchovávání živé víry

To nejdůležitější, na čem skutečně záleží, je příprava na setkání s Kristem. To udržuje naši víru živou – i navzdory stárnoucím znamením. K tomuto postoji nás vybízí text ze Zjevení 3,20: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

Vyvrcholením doby konce není bitva u Harmagedonu, ale „blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“ (1 Pt 2,13) Závěr světových dějin je víc o Ježíši než o událostech a myšlenkách.

Ellen Whiteová píše o tom, že klíčový faktor pro zdravý přístup ke konci událostí je Ježíš. „Nemělo by to být tak, že krátkost času je podnětem k tomu, abychom hledali spravedlnost a chtěli učinit Krista naším přítelem. Aby nás strach z hrůz Božího dne přinutil ke správnému kroku. Tento motiv chutná po sobectví... Ježíš je přitažlivý, nabízí nám, že bude naším přítelem a půjde s námi po všech nerovných cestách života. Ježíš, nebeské veličenství, nabízí, že povýší na své přátele ty, kdo k němu přijdou se svými břemeny, slabostmi a starostmi.“ (The Advent Review and Sabbath Herald, 2. srpna 1881)

Náš vztah s Ježíšem je stěžejní pro zdravé očekávání jeho druhého příchodu a dobu konce. Co je základem tohoto vztahu? Každodenní společenství s Ježíšem, chození s ním. To vše připravuje půdu pro naše očekávání věčnosti s Kristem.

Před patnácti roky jsem vyučoval na vysoké škole v Helderbergu v Jižní Africe. Poprvé jsem strávil více než měsíc bez své manželky. Nebyla to snadná zkušenost. Jak se naše odloučení stále protahovalo,

myslíte, že jsem na ni začal zapomínat? Unavil jsem se čekáním a určováním pomyslného data svého návratu? Ne! Celý měsíc jsem na ni myslel mnohem více než kdy předtím. Ve skutečnosti pro mě nikdy nebyla milejší a krásnější, než v tomto období, kdy jsme byli odloučení. Čím více času uplynulo, tím dychtivěji jsem očekával na naše shledání.

Stejně je tomu i s návratem Ježíše. On stojí za všechen čas a energii, kterou vynakládáme na to, abychom ho poznali. On stojí za to, abychom procházeli všemi nesázemi poslední doby. „Prospělo by nám, kdybychom každý den hodinu uvažovali o Kristově životě.“ (Ellen Whiteová, Touha věků, str. 50) Jestliže se s Kristem setkáváme každý den,

těšíme se na setkání s ním. Každá událost ve světě i v našem životě nás volá k tomu, abychom chodili s Ježíšem. A když skutečně známe Ježíše, pak nám znamení nikdy nezestárnou.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *Jaký je rozdíl mezi „znameními konce“ a „znameními doby“?*
- *Na čem v životě skutečně záleží?*

JON PAULIEN,
DĚKAN TEOLOGICKÉ FAKULTY
NA UNIVERZITĚ V LOMA LINDĚ
V KALIFORNI

Pondělí

NEBEZPEČNÉ ČASY

Jak je možné žít v pokoji a důvěře

Před šesti lety nás s manželkou přepadli na dálnici ozbrojení lupiči. Před nedávnem zase v univerzitním areálu chtěli zloději vyloupit banku. Prožívali jsme jako Boží přítomnost, když jednomu z pachatelů selhala zbraň při pokusu zastřelit pracovníka bezpečnostní služby. Zloději sice unikli s nějakými penězi, ale nikdo nebyl zraněn.

Jak se budeme blížit ke Kristovu návratu, bude násilí i krutých a nelidských činů přibývat. Jak se můžeme vyrovnat s těmito obtížnými situacemi, když nás potkají? Kam se můžeme schovat před možnostmi fyzického ublížení nebo psychického zneužití? Podívejme se na to, jak obtížné situace ve svém životě řešil Ježíš.

V Markově evangeliu 4,35–41 je popisováno, jak Ježíš spal v lodi, když vypukla krize v podobě silné bouře. Jak situaci prožívali učedníci? „V boji o záchranu úplně zapomněli, že je s nimi na lodi

Ježíš. Až když viděli, že jejich úsilí je marné a že je nečeká nic jiného než smrt, vzpomněli si, na cí příkaz vypluli. Ve svém zoufalství a bezmoci volali: ‚Mistře! Mistře!‘ Byla taková tma, že ho ani neviděli. Burácející voda však jejich volání přehlušila a Ježíš jim neodpověděl. Zmocnil se jich strach a pochybnosti. Je možné, že na ně Ježíš zapomněl? Přemáhal nemoci, démony, a dokonce i smrt, a nyní nemůže pomoci svým učedníkům? Je mu snad jedno, že jsou v takovém nebezpečí? Znovu volali, ale odpovědi se nedočkali. Slyšeli jen hukot zuřivého větru. Člun už se začínal potápět. Bylo jim jasné, že hladové vlny je každou chvíli pohltní. Najednou se zablesklo a oni uviděli Ježíše, jak leží na zádi a nerušeně spí. Užasli a zoufale volali: ‚Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?‘ (Mk 4,38) Jak může klidně spát, když jim hrozí takové nebezpečí a bojují o život?“ (Ellen Whiteová, Touha věků, str. 213)

Nemáme také někdy pocit, že nás Mistr opustil a že jsme v naší „bouři“ úplně sami?

Násilí se ve světě projevuje v různých formách. Války s sebou přinášejí mrtvé, raněné a zlomené lidi. Náboženských i prospěchářských bojů každodenně přibývá. Teroristické útoky si vybírají daň mezi nevinnými oběťmi. Ellen Whiteová naši dobu popsala přesně: „Celý svět je v pohybu. Znamení doby se hrozivě naplňují jako předzvěst nadcházejících událostí. Duch Boží se vzdaluje ze země a zemi i moře stíhá jedna pohroma za druhou. Lidstvo čelí ničivým vichřicím, zemětřesením, požárům, záplavám a vraždám všeho druhu. Kdo ví, co bude dál? Kde je bezpečí? Ve světě není nic jistého.“ (Touha věků, str. 407)

Moc Božího slova

Ježíš v příběhu o utišení bouře řekl učedníkům: „Přeplavme se na druhou stranu!“ (Mk 4,35) Když Ježíš něco řekne, je možné jeho slovům věřit. Po těchto slovech bylo možné jít spát. Kdykoliv Bůh promluví, události se stanou tak, jak řekne. I proto Ježíš po utišení bouře učedníkům řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“ (Mk 4,40)

V těžkých dobách bychom se pro posílení měli obracet k Bibli, k síle Božího slova. Co nám říká Bůh v Bibli? Jak oslovoval v minulých dobách různé lidi? Vkládejme každý z nás svou důvěru do Božího slova, důvěřujme Bohu. „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti.“ (Iz 41,10) Ve všech obtížích, se kterými se potýkáme, máme oprávnění žádat o Boží zásah a řešení. Měli bychom se naučit vztahovat Izajášovo poselství a zaslíbení na situace, které v našem životě prožíváme.

Když satan pokoušel Ježíše na poušti, chtěl po něm, aby se vrhl z vrcholku chrámu s tím, že ho andělé jistě zachrání před smrtí. Ježíš satanovi odpověděl citací ze Starého zákona: „Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.“ (L 4,12; Dt 6,16) Ježíš odolal satanovu pokušení tím, že znal Boží slovo a důvěřoval mu. O něco později šel Ježíš v sobotu do synagogy v Nazaretu, aby se účastnil

bohoslužby (L 4,16–30). Když mu byl podán svitek Izajáše, četl z něj pasáž o Božím služebníkově, kterou vztáhl na sebe (Iz 61,1.2). Shromáždění se kvůli tomuto výkladu Písma velmi rozhněvalo, Ježíše vyhnali za město a chtěli ho svrhnout z útesu. Ježíš však prošel davem a pokračoval svou cestou. Slovo Boží, které mu dalo jistotu v tomto střetnutí se zástupem, který ho chtěl zabít, bylo to samé, které mu citoval satan, když vzal Ježíše na vrchol chrámu a vybidl ho, aby skočil. „On svým andělům vydal o tobě příkaz... Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil.“ (Ž 91,11.12) Slovo Boží je ve správný čas mocné v každé situaci. Když se nám zdá, že Bůh se svým zásahem otálí, musíme čekat na ten správný – Boží – čas. „Prodlévá-li vyčkej, neboť přijde zcela jistě, zadržet se nedá.“ (Ab 2,3)

Zdá se nám, že svět je plný chaosu? Že se na nic nedá spolehnout? Že se násilí může dostat i do našich domovů? Jsme nejistí při výhledu do budoucnosti? Bůh slíbil, že nás bude chránit. „Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: ‚Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.‘“ (Ž 91,1.2) I pro nás platí zaslíbení: „On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách.“ (Ž 91,11) Celý Žalm 91 je Božím darem pro nás – jeho děti. Je zaslíbením pro situace, kdy se zde na zemi potýkáme s potížemi.

Musíš čelit problémům a nedorozuměním v rodině? Jsi vystaven nátlaku v práci? Bůh nám zaslíbuj: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.“ (Iz 43,1.2) I když se možná tvá situace stále nemění, Bůh zaslíbuj svou přítomnost uprostřed ohně nebo vody. Zeptej se na to Šadraka, Měšaka a Abednega, kteří na základě těchto slov zůstali věrní Bohu a neuposlechli Nebúkadnesarův příkaz poklonit se zlaté soše.

Vzpomínejme na věci, které pro nás Bůh učinil v minulosti a vyhlížejme s důvěrou do budoucnosti, protože Bůh nás povede pro naše dobro a pro svou slávu.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *Proč bude míra zla a násilí stoupat, jak se bude-
me blížit k okamžiku druhého příchodu?*
- *Zaslíbujíc Bůh, že změní naši situaci nebo že nám
dá sílu bojovat bez ohledu na okolnosti?*

ISRAEL BAMIDELE OLAORE,
STUDENTSKÝ KAZATEL A PRECEPTOR
NA UNIVERZITĚ V BABCOCK
V NIGÉRII

Úterý

ZNEUŽÍVÁNÍ LIDSKÝCH A PŘÍRODNÍCH ZDROJŮ

Doba příležitostí k misijní práci

Za posledních čtyřicet let se zmenšily zeměpisné vzdálenosti a kulturní bariéry. Živě si pamatuji, jak jsem v roce 1969 slyšel hlas Neila Armstronga, který mluvil z povrchu Měsíce. Poprvé jsme viděli fotografii celé naší planety. Začal se používat nový výraz – „globální vesnice“. Dnes žijeme ve světě, který je díky internetu téměř úplně a okamžitě propojen.

Jako křesťané bychom si měli pokládat otázky: Jaká je naše role v našem tak rychle se měnícím světě? Můžeme tyto změny nějak využít v naší misijní činnosti?

Globalizace je součástí misijní činnosti církve. Je tomu tak z několika důvodů. Víme, že vesmírný konflikt je globální povahy, stejně tak jako problém hříchu. Věříme, že Ježíš Kristus zemřel za každou bytost na světě. On je „globálním řešením“ problému hříchu. Jsme také přesvědčeni, že naše misijní činnost je globálního charakteru – zvěstovat evangelium „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“. (Zj 14,6)

Co je to globalizace a v čem je důležitá?

Globalizace má jak pozitivní, tak i negativní aspekty:

Celosvětová migrace

Globalizace vedla k otevření národních hranic. V posledních 25 letech se misijní práce církve

zaměřovala na „okno 10/40“ – tedy na lidi, kteří žijí mezi 10. a 40. stupněm severně od rovníku – od západního pobřeží Afriky k východnímu pobřeží Asie. V této oblasti žije mnoho lidí, kteří neznají křesťanství. Výsledkem migrace je, že se mnoho milionů lidí z „okna 10/40“ přestěhovalo do Evropy a Spojených států. Díky migraci se mohou nekřesťané dostávat do míst, kde mohou být osloveni evangeliem. Může tomu být však i naopak, migrace může přinášet živé křesťanství od lidí z Afriky a Karibské oblasti, kteří uvěřili v Ježíše Krista, do oblastí Evropy a Severní Ameriky, kde je křesťanství „vlažné“ nebo je na ústupu.

Zkrácení vzdáleností

Počítač a televize nám umožňují spojení s jinými místy naší planety. Díky letecké dopravě můžeme být kdekoliv na světě během několika hodin. Rychlé a dostupné cestování umožňuje poznávat nové oblasti, lidi a kultury. Církev využívá těchto možností tím, že umožňuje svým členům zažít misijní práci na jiných místech planety. Zkušenosti z krátkodobé misijní práce v cizích zemích má již mnoho členů naší církve i z České republiky.

Existuje však i druhá stránka. Do Evropy a také do České republiky přichází mnoho lidí, kteří opustili svou rodnou zemi jako uprchlíci nebo kvůli ekonomickým problémům. Přetrhávají svá

rodná i rodinná pouta a v cizí zemi se stávají zranitelnými. A zde je úkol pro církev, která může těmto lidem poskytnout bezpečí, podporu a především naději.

Internet

Okamžitá výměna informací – usnadněná internetem – je hlavním rysem globalizace. Každý z jakéhokoli místa na světě – od Albánie až po Zimbabwe – se může připojit na internet třeba ve vesnické internetové kavárně – dokonce i ti, kteří nemají vlastní počítač. Internet představuje velké možnosti pro představení Bible a našeho poselství různým lidem na různých místech planety. Mohou klást otázky a dostávat na ně odpovědi.

Ekonomické problémy

Globalizace a ekonomika volného trhu vytvořily nepřeberné množství pracovních příležitostí po celém světě. Současně ale ekonomika „globální vesnice“ přinesla mechanismus, který přináší ekonomické zneužívání, úpadek hodnot a kultury, znečišťování prostředí a politický útlak.

Hodnotu mají lidé, kteří mají co nabídnout, a ti, kteří mají peníze, aby si to koupili. Úspěšní jsou ti, kteří přežijí v konkurenci. Druhou stranou mince je odsunutí mnoha lidí na okraj ekonomického „života“. Zvětšuje se propast mezi bohatými a chudými. Sociální nespravedlnost se stala součástí života a přijatelnou realitou. Zjednodušeně můžeme říci, že „horních“ 20 % lidské populace má přístup k téměř 83 % bohatství, zatímco těch „spodních“ 20 % zápasí o přežití s pouhým 1,4 % světových zdrojů. Globalizace tak přispívá k útisku chudých.

Ekologické dilema

Zvyšování ekonomické produkce, expanze mechanizace a značná industrializace snížila životní prostředí na pouhou věc bez skutečné hodnoty. Na přírodu se pohlíží jako na zdroj, který je určen pro uspokojení lidských přání a tužeb. Přírodní zdroje jsou spotřebovávány pro rychlý zisk – bez ohledu na to, jaký dopad to bude mít na životní prostředí a na společnost. Dnešní ekologické dilema je přímým důsledkem průmyslového a technologického rozvoje spolu s naším moderním životním stylem.

Náboženské napětí

Hrozba globalizace a s ní spojovaný sekularismus v mnoha regionech vytváří náboženské napětí a nepřátelství ve společnosti. Nábožensky orientovaní mladí lidé jsou často zneužíváni náboženskými fundamentalisty a fundamentalistickými skupinami. Misijní činnost církve se odehrává v kontextu náboženského napětí. Pokud se nebudeme snažit pochopit fenomén globalizace, může se nám stát, že promeškáme příležitost oslovit lidi evangeliem. Církev potřebuje vytvořit plány, jak přinést křesťanskou naději k těm, kteří z globalizace těží, ale i těm, kteří jsou jí odsunuti na okraj společnosti.

Globalizace ve světle Písma a misijní činnost

Na jedné straně globalizace přináší nové možnosti při plnění Ježíšova pověření: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ (Mt 28,19) Dnes jeho následovníci používají moderní prostředky – možnosti cestování, internet – aby evangelium bylo zvěstováno „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6) Je velkým požehnáním, že můžeme při evangelizaci používat nové technologické prostředky, které jsou nám k dispozici (například adventistické televize a rádia).

Odvrácenou stranou globalizace je ničení Božího stvoření a s tím související zvyšování chudoby a bolesti mezi lidmi. Jak my jako křesťané odpovíme na problém chudoby ve světě?

V Markově evangeliu 6. kapitole je příběh o nasycení pěti tisíců. „Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem.“ (Mk 6,34) Na konci dne byli všichni hladoví a učedníci přiměli Ježíše, aby si toho všiml: „Propust' je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic koupit něco k jídlu.“ (v. 36) Pokud řekneme výrok učedníků jinak, mohl by znít: Dokončil jsi tady úkol, splnil jsi svou část pomoci lidem – dal jsi jim duchovní poselství. Teď je však už nech jít, aby si mohli vyřešit své tělesné a materiální problémy. Ježíšova odpověď je překvapivá: „Dejte vy

DEENA BARTEL-WAGNER

ZNAMENÍ NADĚJE

ČTENÍ PRO DĚTI
PŘI MODLITEBNÍM TÝDNU 2008

První sobota

SLEDUJTE ZNAČKY!

Verš k zapamatování

„Tak i vy, až toto všecko uvidíte, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi.“ (Mt 24,33)

Inspirace

Připravte si pro děti obrázky nejrůznějších dopravních značek. Zeptejte se jich, co tyto značky znamenají. Mluvte s nimi o tom, proč v životě potřebujeme značky. Vysvětlete jim, že během tohoto týdne se budete učit o zvláštních značkách – znameních, která nám Bůh dal v Bibli.

Příběh

Katka, její rodiče a bratr Daniel se připravovali na to, že vyrazí na dovolenou do hor. Ještě nikdy na takové cestě nebyla. Věděla ale, že chození po horách a noční stanování bude dobrodružné a zajímavé.

Když dorazili na začátek horské cesty, upravili si batohy a začali stoupat vzhůru. Katka se během túry dívala na květiny, stromy a ptáky. Také sledovala turistické značky, které byly nakreslené na stromech a ukazovaly, kam vede cesta.

„Tati!“ zavolal Daniel, „viděl jsi tu zvláštní značku, která upozorňuje na medvědy? Jedna byla hned na začátku stezky a právě jsme minuli další.“

„Ano, všiml jsem si jich,“ řekl tatínek, „ale v turistickém průvodci o medvědech nic nepsali, takže se jich nemusíme bát.“

Rodina pokračovala ve výstupu. Na některých místech to vypadalo, jako by se někdo prodíral porostem. Jednou dokonce v blátě uviděli otisky stop, ale nebyli schopni se domluvit, jakému zvířeti patří.

K večeru dorazili na tábořiště a postavili stany. Katce se zdálo, že zaslechla, jakoby se něco pohybovalo v křoví. Ale nic neviděla.

Brzy nastala tma a pomalu byl čas zalézt do spacáků. „Pověsíme jídlo na strom?“ zeptal se Daniel. Četl v nějaké knize, že je dobré dát jídlo do plátěného pytle a pověsit na strom, aby ho nějaká šelma nesežrala. Nakonec však nechali jídlo vedle ohniště.

V noci se něco pohybovalo po tábořišti. Katka se probudila a přemýšlela, co to je. Najednou něco zapraskalo!

Katka vylezla ze spacáku a rozepnula vchod do svého stanu. Nemohla uvěřit svým očím! Uprostřed tábořiště byl medvěd! Přehraboval se v jídle, které nechali venku.

Potom někdo začal tlouct do něčeho kovového. To medvěda vystrašilo, a tak utekl. Katka vyskočila ze stanu a běžela do stanu rodičů. „Viděli jste toho medvěda?“ křičela.

Netrvalo dlouho a všichni se k sobě choulili v jednom stanu. „Danieli, měl jsi pravdu,“ řekl tatínek. „Viděli jsme mnoho značek, které nás upozorňovaly na to, že v této oblasti jsou medvědi, ale nevěnovali jsme jim pozornost. Příště se jimi musíme řídit.“

Ponaučení

Ježíš řekl učedníkům, že se vrátí a vezme je do nebe. Oni se ho zeptali, jak poznají, že se blíží jeho návrat. Matoušovo evangelium ve 24. kapitole uvádí seznam událostí, které se stanou před Ježíšovým druhým příchodem. Ježíš chce, aby jeho následovníci věděli, že přicházejí těžké časy. Také ale chce, aby věděli, že se na jeho sliby mohou spolehnout. Ježíš řekl, co se stane – nakreslil na cestu „turistické značky“. Říkáme jim znamení. Chce, abychom tato znamení sledovali a neztráceli naději do té doby, než znovu přijde.

Aplikace

Přečtěte si 24. kapitolu z Matoušova evangelia v nějakém jednoduchém překladu (např. Slovo na cestu). Použijte obrázky z novin a časopisů a vytvořte s dětmi koláž událostí, které odpovídají znamením druhého příchodu Ježíše Krista.

Diskuze

- Komu dal Ježíš znamení v Matoušově evangelii 24. kapitole?
- Proč řekl Ježíš svým následovníkům o znameních, která budou předcházet jeho návrat?
- Všimli jste si už nějakých znamení, která se začínají objevovat? Která to jsou?

Verš k zapamatování

„Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“ (Žd 10,23)

Inspirace

Připravte si kalendář. Ukažte ho dětem a zeptejte se jich, kdy mají narozeniny. Položte jim též otázku, jak se na narozeniny těší, jak na ně čekají.

Příběh

„Jak dlouho už znáš Ježíše,“ zeptala se devítiletá Karin své babičky, když vedle ní seděla na gauči.

„Znám ho od té doby, co mi bylo stejně let jako tobě,“ usmála se babička. „Věděla jsem tehdy, že chci, aby byl Pán Ježíš mým přítelem po zbytek mého života.“

„Já taky,“ řekla Karin. „Povídali jsme si tento týden v sobotní školce o druhém příchodu Pána Ježíše. Je to už tak dlouho, co Ježíš řekl, že se zase vrátí na zem.“

„Počkej chvílku,“ řekla babička. „Něco ti ukážu.“ Babička odešla z pokoje a za chvíli se vrátila a nesla dvě knihy.

„Budeš mi číst nějaký příběh?“ zeptala se Karin.

„Ne, ale chci ti jeden povyprávět,“ řekla babička. „Tato kniha je rodinná Bible. Je stará asi 150 let a je napsaná v němčině. Tvůj praprapradědeček a jeho žena věřili, že Ježíš už brzy přijde. Přesto chtěli mít Bibli, do které by mohli zapisovat historii své rodiny. Ta druhá kniha je plná rodinných fotografií. Podívej, tohle je obrázek tvého praprapradědečka

a prapraprababičky. Oni dva se rozhodli následovat Ježíše. A mnoho členů jejich rodiny se také rozhodlo Ježíše následovat. Co si myslíš, že by se stalo, kdyby někdy ztratili odvahu a přestali věřit, že se Pán Ježíš vrátí?“

„Myslím, že bychom asi neznali a neslyšeli jejich příběh,“ řekla Karin.

„To je pravda,“ odpověděla babička. Pak pokračovala: „Ráda přemyslím o znameních příchodu Pána Ježíše. Představuji si je jako takové odpočítávání. Víme, že jsou věci, které se před druhým příchodem stanou. Ale nestačí pouze pozorovat, zda se tato znamení naplňují. Musíme také vědět, jestli je Pán Ježíš naším přítelem.“

„Babičko, to je dobře, že naši předci neztratili naději,“ řekla Karin. „To bychom možná ani neznali Pána Ježíše.“

„Víš, co moc ráda dělám?“ zeptala se babička Karin. „Povídám svým kamarádkám a sousedkám o Pánu Ježíši. Mám z toho radost.“

„No, také bych to mohla zkusit,“ navrhla Karin. „Mám v ulici taky jednu kamarádku, bydlí o dva domy dál. Až ji uvidím, řeknu jí o své prapraprababičce a praprapradědkovi. A také o Pánu Ježíši.“

Ponaučení

Ježíš svým učedníkům řekl, že ještě než opět přijde na zem, budou se dít určité věci. Chtěl, aby o něm řekli co největšímu množství lidí. Mluvil také o tom, že na světě bude mnoho trápení. Budou se dít věci jako zemětřesení, války, tsunami, povodně... Babičky a dědové, maminky a tatínkové viděli, jak se tyto věci dějí, ale přesto Ježíš ještě nepřišel. Oni ale neztratili naději, že se zase vrátí.

Ježíš nám neřekl, kdy se vrátí. Ale řekl nám, že ho máme očekávat a nevzdávat se naděje. Vybídli nás, abychom byli stále připraveni, protože nevíme, kdy přijde.

Aplikace

Přečtete dětem verše z Mt 24,42–44 a vysvětlete jim je vlastními slovy. Zdůrazněte jim, že se můžeme spolehnout na to, že se Ježíš vrátí. Někdy se nám může zdát, že to trvá příliš dlouho. Pamatujme však na to, že Ježíš s námi chce být stejně tak, jako my s ním.

Diskuze

- *Máme se bát Ježíšova druhého příchodu, nebo z něho máme mít radost?*
- *Co můžete jako rodina každý den dělat, abyste se připravili na Ježíšův návrat?*
- *Jak se asi cítili učedníci, když se Ježíš nevrátil zpět za jejich života?*

Aktivita

Naučte děti nějakou píseň o naději. Vybídněte je, aby si ji zpívaly, když jim někdy bude smutno. Mohou ji naučit i svou rodinu nebo ji mohou zazpívat prarodičům. Řekněte jim také, že jim tato píseň bude připomínat, že Ježíš se brzy vrátí.

Verš k zapamatování

„*Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach? Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat.*“ (Ž 27,1.3)

Inspirace

Rozdejte dětem papír a pastelky a vybídněte je, aby nakreslily věci, kterých se bojí.

Příběh

„*Děti, pojdte honem!*“ volala maminka. Justin, Ashley a Jordan spěchali, aby viděli, proč je maminka volala.

„Děti, je čas, abyste si vzaly svoje tašky,“ řekla maminka. „Musíme hned teď odejít. Není tu bezpečno, nemůžeme tady zůstat.“

Kendalovi působili v Africe jako misionáři.

Někteří lidé v té zemi neuznávali představitele své vlády. Věděli, že vláda dělá hodně věcí, které působí spoustu potíží. Říká se jim rebelové.

Jednoho dne přišli rebelové na trh a začali převracet stoly. Zbili několik lidí. Brzy dorazili vojáci, aby uklidnili situaci. To však způsobilo, že rebelové byli ještě více rozzlobení.

Rebelové proto začali plánovat velký pochod přes město. Rozhodli se, že převzou vládu ve své zemi. V celém městě se zanedlouho rozšířila zpráva, že se pochod blíží. Již byl nedaleko od místa, kde žila rodina Kendalových. Kvůli své bezpečnosti museli odejít.

„Já se bojím,“ řekla Ashley. „Nechápu, proč se to děje.“

„Bůh poslal Bernarda, našeho souseda, aby nás varoval. Teď ještě můžeme bezpečně odejít,“ vysvětlovala maminka.

„Ale nevíme, jak dlouho bude trvat, než se sem budeme moci vrátit,“ podotkl tatínek. „Rebelové právě obsazují naši část města.“

„Proč jsou tak rozzlobeni?“ zeptal se Justin.

Otec mu řekl, že se někdy lidé rozzlobí. Pak škodí sobě i druhým, rozsévají hodně bolesti.

„Když dovolíme Ježíši, aby byl naším přítelem, tak lidem neublížíme ani slovy, ani násilím,“ vysvětlil otec Justinovi.

Potom dětem ještě řekl, že i kdyby se ocitli v nějaké nebezpečné situaci, nemusí se bát. Vysvětlil jim, že Ježíš slíbil, že bude s nimi. „Každý, kdo zná Pána Ježíše, může mít ve svém srdci pokoj, a to i tehdy, když prožívá ve svém životě nějaké nebezpečné chvíle.“

Ponaučení

Když byl Ježíš na zemi, řekl svým učedníkům, že Jeruzalém bude přepaden. Poradil jim, že až uvidí, jak Jeruzalém napadají nepřátelé, bude to pro ně znamení, aby z města hned odešli. Dal jim znamení, podle kterého se měli řídit.

Napadení Jeruzaléma se odehrálo přesně tak, jak jim to Ježíš řekl. Ve chvíli, kdy boje trochu utichly, křesťané odešli z města.

Ježíš dal znamení těm, kteří mu věřili. Ukázal jim cestu. Jeho následovníci – křesťané – důvěřovali Ježíši, čekali na naplnění znamení, a když přišel správný čas, řídili se jeho pokyny.

Aplikace

Ježíš dal znamení i nám. Těsně před jeho druhým příchodem bude jedním ze znamení, že lidé budou chtít ublížit jeden druhému. Nebudou poslouchat Boha. Až to uvidíme, budeme vědět, že Ježíš už je blízko. Dobrou zprávou je, že Pán Ježíš má pro nás plán – přijde a vezme nás do nebe. Nemusíme se proto nikoho a ničeho bát.

Diskuze

- Jak nebezpečná byla situace rodiny Kendalových? Co jim hrozilo?
- Proč řekl Ježíš svým učedníkům, co se stane v Jeruzalémě?
- Proč Ježíš varoval křesťany?
- Jaká znamení nám Ježíš dává, abychom poznali, že se blíží jeho příchod?

Aktivita

Zorganizujte s dětmi divadelní představení. Nejprve ať děti znázorní Ježíše, jak varuje své následovníky a mluví o útoku na Jeruzalém. Potom ať zahrají scénu, jak křesťané opouštějí Jeruzalém. Po představení s nimi diskutujte o tom, co si myslí, že by si lidé měli vzít s sebou, když musí někam rychle odejít.

Úterý

JSME SPRÁVCI ZEMĚ

Verš k zapamatování

„I řekl Bůh: ‚Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazícím se po zemi.‘“ (Gn 1,26)

Inspirace

Připravte si pro děti obrázky ohrožených zvířat, znečištěných jezer a odpadků podél cest.

Příběh

Paní učitelka vešla do třídy a řekla: „Dnes bude naším hostem pan Edvard.“

Monika se narovnala na své židli. Měla ráda, když do školy přicházeli zajímaví hosté a mohla se naučit něco nového. Přemýšlela, o čem asi bude pan Edvard mluvit.

„Chci vám něco povědět o jednom zajímavém projektu a o tom, že budeme potřebovat i vaši pomoc,“ začal pan Edvard. „Každý den mnoho lidí v našem městě vyhazuje velké množství odpadků. Některé z těchto věcí však mohou být znovu použity. Ví někdo, jak se tomu říká?“

Monika nadšeně zvedla ruku. Když byla vyvolána, odpověděla: „Je to recyklování.“

„Správně,“ pochválil ji pan Edvard. „Recyklování plechovek, lahví a papíru je důležitý způsob, jak pomoci, aby naše město bylo čisté a abychom nevytvářeli tolik odpadu. A teď bych vás poprosil o pomoc.“

Pak pan Edvard rozdal dětem plakáty a letáčky, které mohou dát svým přátelům a sousedům.

Monika věděla, že je to užitečný projekt. V rodině maminka vždy kupovala jen tolik věcí, kolik potřebovali. Také měli doma úsporné žárovky a zhasínali v pokojích, když tam nikdo nebyl. Nyní by mohli pomoci při recyklaci lahví a papíru.

Když Monika doma rodičům vyprávěla o tomto projektu, slíbili, že jí pomohou.

„Už jsem také slyšel, že město zavedlo recyklační program,“ řekl tatínek. „Na ulicích budou umístěny zvláštní kontejnery, kam budeme moci odkládat použité lahve a papír. Jednou týdně budou vyvezeny.“

Monika věděla, že by jako křesťanka měla pečovat o zemi. Dokonce si v knihovně našla informace o tom, jak znečištění prostředí může způsobit nemoci lidí i zvířat. A také, jak je možné mu předcházet.

Ve škole se Monika zapojila do akce, kdy studenti vyčistili dlouhý úsek silnice, podél níž občas někteří lidé odhazovali odpadky. Na konci toho dne byla Monika velmi unavená, ale také velmi šťastná. „Jsem ráda, že jsem mohla pomoci a ukázat ostatním, že je dobré se starat o okolí našeho města.“

Ponaučení

Když Bůh stvořil lidi, řekl Adamovi a Evě, že se mají starat o zahradu Eden. Nevíme sice přesně, co to znamenalo, ale Bůh jim to vysvětlil a první lidé to tak dělali. Poté co Adam s Evou zhrěšili, tak jim Bůh řekl, že budou vládnout nad zemí. Měli se o ni starat a přemýšlet o tom, zda zemi nepoškodují a neničí ji.

Když se o něco zodpovědně staráme, říká se tomu správcovství. Můžeme být dobrými správci našich peněz, našich domovů.

Jako křesťané bychom však měli být i dobrými správci životního prostředí. To může například

znamenat, že nakupujeme pouze tolik, kolik potřebujeme. Pokud toho nakoupíme více, zbytečně pak musíme vyhazovat přebytky, což je plýtvání a další odpad navíc.

Aplikace

Navrhněte dětem, ať si napíšíou někam větu: Činy často mluví hlasitěji než slova. Povzbudte je, aby ji zkusily zrealizovat. Zkuste s nimi naplánovat úklidový den ve vašem okolí. Při něm mohou zvážít nasbíraný odpad, aby viděly, kolik toho nasbíraly a které věci byly nejčastěji vyhazovány. Mluvte spolu o nápadech, jak udržet vaše okolí čistější.

Diskuze

- *Jestliže Ježíš přijde znovu, musíme se stále starat o zemi? Proč?*

- *Vzpomeňte si na pana Edvarda a na to, co říkal o recyklování. Co to je recyklování a jak jím můžeme pomoci našemu městu a planetě?*
- *Proč se máme jako křesťané starat o životní prostředí?*

Aktivita

Navrhněte dětem, ať nakreslí plakát, na kterém různými způsoby znázorní, co to je být dobrými správci země. Mohl by obsahovat nápady jako zhasínání světla, recyklování papíru, plastů nebo skla, šetření vodou, ochrana vody před znečišťováním různým chemickým odpadem...

Domluvte se s dětmi, že ukáží tento plakát rodičům a navrhnou jim nápady a činnosti, které mohou společně udělat, aby byli dobrými správci.

Verš k zapamatování

„Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm sviťte jako hvězdy, které osvěcují svět.“ (Fp 2,15)

Inspirace

Ukažte dětem na příkladu, jak vypadá čestnost a nečestnost: Připravte si papírový ručník nebo velký ubrousek a pevně jej stočte. Nabídněte dětem, ať zatahají za konce a zjistí, jak je pevný. Potom doprostřed stočeného papírového ručníku či ubrousku nakapejte trochu vody – která představuje nečestnost. Znovu řekněte dětem, ať vyzkouší pevnost. Nyní se stočený papírový ručník nebo ubrousek roztrhne, protože byl zeslaben.

Příběh

„José,” řekla smutně maminka, „naučil ses nepěknou věc, když nám neříkáš pravdu. Nikdy nevím, jestli ti mám věřit, nebo ne.“ José neměl v úmyslu

lhát. Věděl, že jeho rodiče jsou nešťastní z toho, že neříká vždycky pravdu.

Několik dalších dnů se José snažil říkat jen pravdu. Když se ho paní učitelka ve škole zeptala, jestli má úkol, tak popravdě odpověděl, že má jen část,

protože se raději místo psaní úkolu rozhodl projet na kole.

Když se ho tatínek zeptal, jestli už má uklizený pokoj a pomáhal mamince, tak čestně odpověděl, že byl zabrán do knihy a zapomněl na to.

Po nějakém čase ho maminka pochválila: „Stáváš se důvěryhodným. Víš, co to znamená?“

„Myslím, že ano. Lidé mohou věřit tomu, co jim říkám,“ odpověděl Josė.

„Správně,“ řekla maminka. „Ráda bych ti vyprávěla jeden příběh ze starověké Číny.“

„Byl jednou jeden muž, který se jmenoval Meng Xin. Ten byl široko daleko známý svou důvěryhodností. Proto se stal po nějakém čase správcem určitého území. Všichni věděli, že ho bude spravovat dobře, protože byl čestný. Lidé si ho vážili.

Jednoho dne však v Číně nastoupil nový vládce a Meng Xin ztratil svůj úřad správce. Velmi zchudl. Jedinou věcí, kterou měl, byl starý a nemocný vůl.

Jednoho dne šel Meng Xin na trh. Když přišel domů, zjistil, že jeho synovec se právě pokouší tohoto vola nějakému člověku prodat. Zatajil však, že je vůl nemocný. Meng Xin se do obchodu vložil a nedovolil, aby byl uzavřen.

Člověk, který chtěl vola koupit, pracoval pro nového vládce. Když se vrátil, povyprávěl vládci, co se stalo. Meng Xinova čestnost na vládce udělala takový dojem, že ho požádal, aby vyučoval jeho malého syna. Protože byl Meng Xin čestný, vládce ho odměnil tím, že mu dal velice důležitou práci.“

Ponaučení

Apoštol Petr byl čestný, jen pokud nebyl v potížích. Petr Ježíšovi slíbil, že ho neopustí. Ježíš mu sice řekl, že než skončí noc, tak ho třikrát zapře, ale Petr mu nevěřil.

Pak přišli vojáci, zajali Ježíše a vedli ho k výslechu. Petr byl opodál a různí lidé se ho ptali, zda náhodou nezná Ježíše. Pokaždé ho zapřel a odpověděl, že Ježíše nezná. Hned potom, co potřetí zradil, začal kokrhát kohout. Tu si Petr uvědomil, že zklamal. Cítil se strašně.

Dobrou zprávou je, že takto příběh nekončí. Ježíš se Petra nevzdal. Poté, co byl vzkříšen,

požádal Ježíš Petra, aby šel a vyprávěl o něm všem lidem, které potká.

Petr sice býval nečestný, ale Bůh mu odpustil, a tak byl schopen jít a představovat Boha dalším lidem.

Aplikace

Pokud jsme nečestní, oslabuje nás to. Když rodiče, sourozenci, kamarádi a další lidé vidí, že jsme nečestní v našich každodenních věcech, nebudou nám věřit, když půjde o velké věci. Prosme Pána Ježíše o to, abychom se stali důvěryhodnými a čestnými.

Diskuze

- *Co nás příklad s papírovým ručníkem nebo ubrouskem učí o důvěryhodnosti? Jakým způsobem je nečestnost podobná vodě na ručníku?*
- *Proč je důležité, aby křesťané byli důvěryhodní?*
- *Vyjmenujte biblické postavy, které měly problém s čestným jednáním. Všimněte si u těchto osob, zda se dokázaly zbavit své nečestnosti a stát se důvěryhodnými.*

Aktivita

Navrhněte dětem, aby si natrénovaly čestná rozhodnutí. Zahrajte si s nimi hru: „Co kdyby...“ Položte jim následující otázky:

Jak bys odpověděl paní učitelce, kdybys nestihl udělat domácí úkol?

Co uděláš, když uvidíš, že někdo ztratil peněženku?

Co uděláš, když se ti bude hrozně moc líbit nějaká hračka tvého kamaráda?

Když už bys nějakou věc svému kamarádovi vzal, vrátíš mu to s tím, že je ti to líto, nebo si ji necháš a budeš předstírat, že je tvoje?

Verš k zapamatování

„Ať se u tebe nevyskytne... ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti.“ (Dt 18,10–12)

Inspirace

Vyberte si některé z dětí a řekněte mu: „Vím, co teď řekneš.“ Když odpoví: „Co?“ řekněte mu: „Myslel jsem na to, že řekneš: ‚Co.‘“ Otázka přímo vybízí k odpovědi. Vybídněte děti, aby jedno kladlo otázky a druhé odpovídalo. Nyní, když znají princip, již odpovídají jinak. Dnešní lekce nás chce upozornit na to, že neznáme budoucnost a nejsme schopni ji předvídat. Varuje, abychom se drželi dál od lidí, kteří budoucnost předvídají.

Příběh

„Ahoj, Karle! Počkej na mě,“ zavolal Jirka.

„Myslel jsem, že už jsi šel dávno domů,“ řekl Karel.

„Co budeš dělat o víkend?“

„No, zítra jdu do sboru,“ odpověděl Jirka.

„Odpoledne bychom mohli vyrazit na nějaký výšlap, co na to říkáš?“ navrhl Karel.

„To je skvělý nápad,“ odpověděl Jirka. „A co budeš dělat v neděli?“

„Neděle se už nemůžu dočkat!“ vyprávěl Karel nadšeně. „Má vyjít další díl knihy o klukovi, co je čarodějem.“

„Hm, to jsem nevěděl, že čteš tyhle knihy,“ podotkl Jirka.

„Jasně, že jo,“ podivil se Karel. „Ty snad ne?“

Jirka pokrčil rameny. Chvilí přemýšlel a pak řekl: „Ne, nečtu. Rozhodl jsem se, že si nebudu plnit hlavu některými věcmi.“

„Ale vždyť je to jen vymyšlené,“ prohodil Karel. „Ve skutečnosti je to jinak. A navíc – bojuje spolu dobro ze zlem a dobro zvítězí.“

Jirka ale zavrtěl hlavou a řekl: „Bavil jsem se o tom s tátou a dohodli jsme se, že si nebudeme s čarodějnictvím zahrávat. A že o něm nebudu číst knihy a nebudu se koukat na filmy. Táta mi řekl, že je v Bibli jasně napsáno, že nemáme s čarodějnictvím

Čtvrtek

PODVOD

nijak začínat. On říká, že satanovi stačí nabídnout prstíček a utrhne ti celou ruku.“

„Tak takhle jsem o tom nepřemýšlel,“ uvažoval Karel. „Všichni o tom ve škole mluví. Je těžké být mimo. Musím o tom ještě popřemýšlet a v neděli uvidím, za kterou knihu dám našetřené peníze.“

Ponaučení

Bůh nás varuje před tím, že satan používá různé formy čarodějnictví, aby oklamal lidi. V 1. knize Samuelově je napsáno, že když král Saul využil magii a šel se poradit ohledně bitvy k věštkyni, Bůh mu vzal jeho postavení krále (1 S 28,7–25).

Navic dnes je stále více lidí, kteří si myslí, že je možné mluvit s mrtvými. Podle Bible ale víme, že když lidé zemrou, tak spí. Satan lidi svádí k tomu, aby věřili, že mohou mluvit s duchy lidí, kteří zemřeli. Bůh nám jasně říká, že jako jeho následovníci se o to nikdy nemáme pokoušet.

Ze začátku mohou knihy nebo filmy o čarodějích a různých bytostech vypadat neškodně. Jsou lidé, kteří tvrdí, že je vše v pořádku. Je dobré se však vždy ujistit, co o tom říká Bůh. Nesmíme si dovolit zaplnit svou mysl a život věcmi, které jsou nebezpečné a nedůležité. Pak nám již nemusí zbýt ani v hlavě, ani v životě místo na věci,

keré se máme naučit ve škole nebo na různých zajímavých kroužcích. Nemusí nám už zůstat čas na kamarády, sport anebo třeba na výpravy do přírody.

Aplikace

Vybídněte děti, aby vytvořily seznam věcí, který bude obsahovat to, čím se nás satan snaží svést. Povzbudte je, aby se těmto věcem v životě vyhýbaly a při setkání s nimi prosily Pána Ježíše o sílu a ochranu.

Diskuze

- *Jak se asi Jirka musel cítit, když Karlovi vysvětloval, že kniha, kterou si vybral, není příliš dobrá? Jak se asi cítil Karel?*
- *Co Bůh říká o čarodějnictví a magii?*

Aktivita

Vytvořte s dětmi barevnou knížečku z kartiček. Na každou z nich s dětmi napište zaslíbení z Bible, které bude obsahovat zaslíbení, že nás Bůh bude chránit.

Verš k zapamatování

Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat ‚já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé.“ (Mt 24,4.5)

Inspirace

Přineste dětem vlašské ořechy. Nabídněte jim, aby je rozlouskly a ochutnaly. (Nejprve se ale přesvědčte, zda některé z dětí není na ořechy alergické.) Pak jim vyprávějte příběh o klukovi, který zjistil, že i když mohou ořechy vypadat dobře, nemusí vždy tak chutnat.

Příběh

Honza jezdil moc rád k babičce a dědečkovi na venkov. Před jejich domem na zahradě rostl obrovský ořešák. Honza pod ním často chodil a sbíral vlašské ořechy. Sedával pak s babičkou a spolu je louskali. Babička z nich také uměla upéct různé dobroty.

Dědeček mu říkal, že je nutné si dát pozor na červy – přesvědčit se, že v ořechu žádní nejsou. Někdy se to dalo poznat už při pohledu na skořápku. Jindy se musel ořech rozlousknout a bylo nutné prohlédnout jádro.

Honza však také zjistil, že staré ořechy mohou zvenku vypadat dobře, ale uvnitř jsou velmi hořké. Babička proto každý rok kontrolovala, že všechny ořechy jsou posbírané – aby se nemohly smíchat staré ořechy s novou úrodou.

Jednoho dne měl dědeček nějaké povinnosti, Honza byl na zahradě sám a rozhodl se, že bude sbírat ořechy. Když už jich měl pořádnou hromádku, tak si řekl, že by jich pár mohl rozlousknout a sníst si několik jader.

Brzy měl před sebou jádra, která byla bílá a vypadala tak chutně. Dal si jedno do úst.

„Fuj!“ vykřikl a vyplivl ho. Běžel do kuchyně, natopil si vodu do sklenice a snažil se z úst vypláchnout odpornou hořkou chuť.

Babička přišla právě ve chvíli, kdy Honza pil a vyplivoval vodu do dřezu. „Co se děje?“ zeptala se ho. „Snědl jsem hrozně hořký ořech,“ odpověděl.

„Tak to je mi líto,“ řekla babička. „Někdy se stane, že na konci sezóny jich ještě několik přehlédnu. Myslím, že jsi narazil na jeden z nich.“

„Vypadal jako zdravý ořech,“ divil se Honza. „Asi se vždy nemůžeme řídit tím, jak věci vypadají.“

„To byl takový ‚falešný ořech,‘“ smála se babička. „Platí to i pro lidi. Někdy lidé vypadají jako dobří křesťané, ale pak zjistíš, že pod skořápkou to tak není. Ježíš v Bibli mluví o falešných učitelích, na které si máme dávat pozor. Jsou dost podobní hořkým ořechům, také oni vypadají zvenku dobře, ale uvnitř jsou hořcí jako starý vlašský ořech.“

„O tom jsme mluvili v sobotní školce,“ přitakal Honza. „Náš učitel nám říkal, že bychom měli číst Bibli, abychom věděli, co se v ní opravdu píše.“

Ponaučení

Ježíš nás varoval, že před jeho příchodem se objeví falešní učitelé. Řekl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat ‚já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé.“ (Mt 24,4.5) To může znamenat mnoho věcí. Budou lidé, kteří budou přinášet nové učení, někteří se dokonce budou chlubit, že

jsou jako Ježíš. Jiní zase budou chodit do sboru a chovat se jako křesťané, ve skutečnosti ale budou dělat věci, které by křesťané dělat neměli. Další budou říkat, že jejich víra je mnohem důležitější než to, co se píše v Bibli. Ježíš o nich mluví jako o falešných učitelích. Proto musíme vědět, co se píše v Bibli a co v ní Bůh skutečně říká. To se dozvíme tím, že budeme z Bible každý den kousek číst.

Aplikace

Vytvořte s dětmi týdenní seznam, do kterého si budou moci udělat sloupečky pro různé činnosti. Zanešte tam také ke každému dni čtení části Bible. Připomeňte jim, že to není o tom, kolik toho přečtou, ale kolik si z toho zapamatují.

Diskuze

- Proč se Honzova babička vždycky snažila oddělit staré ořechy od nových?
- Co Ježíš řekl o činnosti falešných učitelů před jeho příchodem?
- Jak se můžeme vyhnout tomu, aby nás falešní učitelé oklamali?

Verš k zapamatování

„A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.“ (Mt 24,14)

Inspirace

Připravte si pro děti obrázky tužek a papíru, psacího stroje, telefonu, mobilního telefonu, televize, počítače a satelitního přijímače. Mluvte s nimi o tom, jak jsou pro lidi důležité informace a jejich předávání.

Příběh

Tomáš byl nadšený, že jede s rodinou na dovolenou. Vždy se těšil, až spolu pojedou k dědečkovi. A nyní je to tady. V autě si Tomáš četl knihu a hrál hry se svým bratrem a sestrou. Také mu několikrát padl zrak na žlutý pásek, který měl připevněný k zápestří. Byla to připomínka, že Tomáš podporuje

výzkum rakoviny. Jeho babička zemřela na rakovinu a on chtěl, aby lidé věděli, že na ni často myslí. „Má někdo hlad?“ zeptal se tatínek.

„Já!“ volaly všechny děti. Rodina se proto zanedlouho zastavila u restaurace.

Při objednání jídla se servírka podívala na Tomášův žlutý pásek na zápěstí a zeptala se ho: „Proč nosíš ten pásek?“

„Moje babička zemřela na rakovinu,“ odpověděl Tomáš. „Já ho nosím, aby bylo vidět, že podporuji výzkum rakoviny. Díky tomu na ni bude umírat méně lidí.“

Po obědě rodina pokračovala v cestě.

„Přemýšlel jsem o tom, co se stalo v restauraci,“ povídá najednou tatínek. „Je zajímavé, že jsme tě ženě řekli o výzkumu rakoviny. Nedělalo nám to žádné problémy. Byli bychom schopni a ochotni říci i o Ježíši?“

„To je zajímavé,“ odpověděl Tomáš, „mluvit o výzkumu rakoviny je lehké. Ale o Ježíši, to se zdá těžké.“

Ponaučení

Těsně předtím, než Ježíš odešel zpátky do nebe, řekl svým učedníkům, co mají dělat, až bude pryč. „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,19.20) Učedníci šli do mnoha měst a mluvili s lidmi o Ježíši – jak zemřel, aby je zachránil. Získali mnoho dalších učedníků, které pokřtili.

Bůh nás vybízí, aby to dnes bylo stejné. Rádi svým kamarádům a známým vyprávíme o tom, co je pro nás důležité. Vyprávíme jim i o Ježíši? Nemusí to být jen slovy, i naše činy mohou ukázat, co pro nás Ježíš znamená.

Aplikace

Vytvořte s dětmi záložku do knihy, na kterou ať napíší svůj oblíbený verš o Ježíši. Vybídněte je, ať ji dají jako dárek někomu, koho mají rádi a komu by tímto způsobem mohli říci něco o Ježíši.

Diskuze

- Jak si Tomáš připomínal, že podporuje výzkum rakoviny?
- Proč je někdy těžké říct ostatním lidem o tom, že máme rádi Ježíše?
- Jakým způsobem můžeme říct ostatním o Ježíši?

„jim jíst!“ (v. 37) Pokud řekneme i Ježíšovu odpověď jinak, mohla by znít: Můj úkol ještě neskončil. Nejde jen kázat a mluvit, musíme si všimnout i toho, že lidé mají hlad a materiálně strádají. I to je součástí našeho úkolu.

Během tohoto týdne přemýšlíme nad znamením Kristova příchodu. Nejsou to znamení zoufalství, ale spíše znamení naděje a radosti. Stejně jako Ježíš kdysi použil učedníky, aby nasýtil zástupy, „když už čas pokročil“ (Mk 6,35), zve i nás, abychom se dnes zapojili do jeho služby, a to i pro „nepatrné“ v tomto světě. (Mt 25,45)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *V kterých dalších aspektech je globalizace pozitivní, v kterých negativní?*
- *Přemýšlejte jako sbor, jak můžete představit světu okolí evangelium (a jaké k tomu můžete použít moderní prostředky).*

RUDI MAIER,

BYL MISIONÁŘEM V PÁKISTÁNU
A NA SRÍ LANCE, NYNÍ VYUČUJE
NA ANDREWSOVĚ UNIVERZITĚ

Středa

MANŽELSTVÍ A NEPOCTIVOST

Bible nám dává rady pro náš život

„Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noe: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka.“ (Mt 24,37–39)

Jednou z charakteristik předpotopní společnosti byla vysoce kultivovaná schopnost komunikace. Lidé mluvili stejným jazykem. Sdělování nápaditých vynálezů člověka zapříčinilo Boží zásah při stavbě babylonské věže. Podobné je to i dnes. Ať už je to v novinách, časopisech, rádiu nebo pořadech televizního zpravodajství, nepřejde jediný den bez mnoha negativních zpráv o problémech společnosti a celého světa. Máme k dispozici mnoho přístrojů – počítače, mobilní telefony, videa, satelity, televize – které je možné využít k dobrým účelům. Přesto jsou v dnešní společnosti velmi často používány k rozšiřování násilí a nemravnosti.

Ellen Whiteová odhaluje několik spojitostí mezi dobou před potopou a dnešní dobou: „Společnost

je v současnosti stejně zkažená jako za dnů Noeho. Dlouhověkému předpotopnímu lidstvu, které bylo jen krok od ráje, dal Bůh bohaté dary. Lidé vládli silou těla a mysli, o jaké mají dnes lidé jen mlhavou představu. Oni však použili Boží požehnání, sílu a zručnost ke svým sobeckým záměrům, které sloužily jejich choutkám a pýše. Vyloučili Boha ze svých myšlenek a opovrhovali jeho zákonem. Libovali si v hříšném potěšení, zkazili svou cestu před Bohem a mravně zkazili jeden druhého. Násilí a zločin naplnily zemi. Nebyla respektována ani vlastnická práva, ani manželství. Pláč utiskovaných se nesl k Bohu. Lidé vzhlíželi ke zlu a měnili se k jeho obrazu. Bůh už nemohl dále snášet jejich zkaženost, proto byli smeteni potopou.“ (Fundamentals of Christian Education, str. 421–422)

Mnoho z problémů současné generace se zpočátku neobjevilo v plné síle. Nejdříve to byl záblesk, lehkovážnost, potom se to stupňovalo ke zlehčováním a nakonec k problémům. „Morální síly jsou oslabeny, hřích nevypadá jako hřích. Zločin se

zlehčuje, vášně ovládá mysl, až jsou nakonec dobré zásady a pohnutky vykořeněny... Přesně taková situace bude existovat před druhým příchodem.“ (Ellen Whiteová, Counsels on Health, str. 24)

Bůh nás vyzývá, abychom nežili ve zkaženosti, která je pro svět typická. V našich domovech a osobním životě bychom si měli stanovit hranice toho, co jsme ochotni sledovat a číst. Každá rodina by si měla se všemi svými členy ujasnit hodnoty, které jako křesťané chceme ctít. Stanovme si pravidla pro sledování televize a používání internetu. V dnešní době se potřebujeme odevzdávat každý den Ježíši Kristu a chodit s ním.

Manželství

Jedním ze znamení Ježíšova příchodu je rozklad domova a rozbitá manželství. Dnes je neobvyklé vidět manžele, kteří spolu žijí více jak 25 let. Žel není pravdou, že jsou křesťané více imunní vůči morálnímu úpadku. Přestože se křesťanské církve snaží své členy zrazovat od rozvodů, průzkum provedený Georgem Barnou ukazuje, že ve Spojených státech mají křesťané, kteří se narodili do křesťanské rodiny, stejnou pravděpodobnost, že se rozvedou, jako nekřesťané. Z obou skupin zažilo rozvod kolem 35 %. Ačkoliv zákon jako důvod pro rozvod neuvádí egoizmus, hrubost, nezdvornost, neústupnost, bezcitnost nebo závislost na smyslnosti, pokud mluvíme o jednotlivcích, kterých se to týká, pravděpodobně bychom tyto vlastnosti našli v seznamu příčin úpadku jejich manželství.

Jak se může stát, že se křesťanské manželství rozpadne? Existuje několik zásadních problémů. Prvním z nich jsou peníze. Většina křesťanů by tvrdila, že se kvůli penězům nehádají. Přesto jsou v dnešní společnosti vytvářeny nepřímé tlaky na rodiny, v nichž figurují peníze. Přes všechny dobré úmysly a hodnoty chce každý pár (platí to i pro jednotlivce) dokázat, že jsou úspěšní – tím, kde bydlí, jak je zařízeno jejich obydlí, kam jezdí na dovolenou, jakými jezdí auty, jakou školu vystudovali, příj. kde studují jejich děti. Všechny tyto věci vyžadují peníze. Pokud pár není opatrný, může se stát, že se najednou soustředí na to, jak získat prostředky, aby mohli dosáhnout těchto cílů. A pak zapomenou, že

manželství, které má vytrvat, je založeno na „vztahu tří“ – Boha, manžela a manželky. Zapomenou také otevřít svůj domov křesťanské pohostinnosti a pomoci druhým.

Manželství, které ztrácí ze zřetele „vztah tří“ – Boha, manžela a manželky –, se často stává zaměřeným na sebe a na věci. V tomto prostředí snadno dojde ke zneužívání. To začíná sotva znatelnými způsoby – nadávkami, snižováním druhého, hrubostí a neúctou. Manželský partner není nikdy „dost dobrý“. Tato atmosféra začíná ohrožovat a ničit uctívání Boha v rodině a rodinné bohoslužby. Následkem může být opuštění církevního společenství.

Patříme ke světové církvi, která nezavírá oči před zneužíváním, ať už má jakoukoli formu – fyzickou, duchovní, emocionální nebo sexuální. Zneužívání je v protikladu k tomu, co Bůh říká skrze proroka Malachiáše: „Každý ať nenávidí rozvod, praví Hospodin, Bůh Izraele... Strážte tedy svého druha, nejednejte věrolomně!“ (Mal 2,16) Muž a žena mají být jedním tělem, jsou stvořeni k Božímu obrazu. To je Boží plán pro naše manželství.

Ve světě, kde se křesťanské manželství odmítá, bychom měli ukazovat, že Boží plán pro naše rodiny je stále důležitý a významný. Čelíme problémům, které křesťanskému manželství ztěžují přežití, ale s Boží pomocí může být naše manželství takové, jakým si ho Bůh přeje mít. Klíčem je obnovení a zařazení rodinných bohoslužeb do našeho denního programu. Modleme se jeden za druhého. Proč bychom neměli Boha prosit o to, aby udržoval lásku k našemu manželskému partnerovi? Pěstujme v rodinách zvyk říkat si laskavá slova. Dejme si též záležet na tom, abychom společně trávili více času.

Slibme si jako manželské páry, že v Boží síle nedovolíme, aby se naše manželství rozpadla. A pokud budou problémy, že vyhledáme pomoc. Manželství pro nás může být skutečným křesťanským úspěchem.

Nepoctivost

Apoštol Pavel naznačuje, že hřích není jen zločin. Hřích může být také chováním v osobních a pracovních vztazích. Mluví o „nepravosti“ – tedy

všech přestupcích vůči našemu bližnímu, našim rodičům, naší zemi...

„Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. ...vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli... Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší. Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, nemají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování.“ (Ř 1,18.25.28–31)

Před příchodem Ježíše Krista budeme žít „uprostřed ‚epidemie zločinu‘. A zatímco svět bude naplněn těmito zlými skutky, bude evangelium příliš často představováno tak lhostejným způsobem, že se nebude téměř týkat svědomí lidí.“ (Ellen Whiteová, Counsels on Health, str. 25) Nesmíme se ukryvat a být ustrašení z toho, co je znamením Kristova příchodu. Protože jsme Boží lid, musí to být na nás vidět. Naše naděje by měla být „světle“ ve vztazích s lidmi okolo nás. Jsme Boží vyslanci. Duch svatý je schopen a připraven směřovat naše životy, abychom

mohli vést ostatní k Ježíši. Záleží jen na našem rozhodnutí, zda přijmeme jeho nabídku a pomoc.

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“ (2 Tm 3,16.17) Dnes žijeme v obtížné době. Ale zaslíbení z Božího slova nám dávají naději, že můžeme zvládnout všechny situace, ve kterých se ocitneme. To se však stane pouze tehdy, když budeme osobně v kontaktu s Bohem. „Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ (Mt 24,13)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *Na čem musí být založeno křesťanské manželství?*
- *Uveďte konkrétní způsoby, jak můžeme náš domov ochránit před špatnými vlivy dneška.*

MANŽELÉ LEEOVÍ
SPOLU ŽIJÍ JIŽ 41 LET,
POSKYTUJÍ RODINNÉ
PORADENSTVÍ

Čtvrtek

SPIRITIZMUS – VELKÝ PODVOD

V dnešní době znovu kvete prastarý omyl

Okouzlení světem duchů v dnešní době stále roste. Mohou to být různé jevy – člověk cítí vůni květin, i když poblíž žádné květiny nejsou, a později se dozví, že se v tu chvíli stala nějaká událost například jeho blízkým. Mohou to být ale také zvláštní schopnosti – například „dar jasnovidectví“, kdy je odhalována minulost, přítomnost i budoucnost člověka.

Nebo schopnost „směřovat“ energii z duchovního světa a díky tomu uzdravovat tělesné nebo emocionální potíže. Dalším případem je odhalování minulých životů.

Mnoho lidí – včetně věřících mnoha náboženství – předpokládá, že po smrti nějakou formou život pokračuje. V knihách, médiích a filmech je

mnoho náznaků o životě po smrti. Dost často toto poselství přichází ve vtípném – a tedy zdánlivě neškodném – obalu. S tím souvisí myšlenka existence mimo tělo a možnost kontaktu s mrtvými. To vše otevírá dveře různým paranormálním jevům – až už skutečným, nebo vymyšleným.

Biblické učení však jasně říká, že po smrti život neexistuje: „Mrtví nevědí zhoľa nic.“ (Kaz 9,5) Smrt je popisována jako spánek (J 11,13). V 1. Tesalonickým 4,13–17 je pak popsáno vzkříšení: „Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně: My žijí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my žijí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.“

Duchovní svět a spiritizmus

Oblíbenost televizních pořadů, kde se nějakým způsobem komunikuje s duchy, ukazuje, že tento názor je široce rozšířen. Bible však jasně varuje před těmito aktivitami: „Řeknou vám: ‚Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří sípají a mumlají.‘ Což se lid nemá dotazovat svého Boha? Na živé se má ptát mrtvých? K zákonu a svědectví! Což oni neříkají takové slovo, že mu z něho nevzejde jitřní záře?“ (Iz 8,19.20) Bible je pro nás důvěryhodná, protože přináší Boží hlas, který k nám mluví. V médiích, filmech a knihách je nám dnes představována velká nabídka různých dalších „hlasů“. Je nutné dobře vážit, kterými se dáme oslovit a kterým nemůžeme důvěřovat, protože čerpají z jiného zdroje.

Jediným zdrojem, kterému můžeme zcela důvěřovat, je Boží hlas, který k nám mluví skrze své inspirované posly. Ellen Whiteová popisuje formy spiritizmu a jeho působení: „Přestože se lidé v dnešní době neklanějí pohanským bohům, uctívají satanské mocnosti... Modlářství je dnes velmi

rozšířené, i když se vyskytuje v takových formách, které jsou méně nápadné a mnohem atraktivnější... Důvěra a pravdivost prorockého slova se vytrácí a na její místo nastupuje pověra a čarodějnictví, které si stále více podmaňuje lidskou mysl. Tajemné pohanské obřady byly nahrazeny vzrušující komunikací se zásvětim prostřednictvím spiritistických médií. Informace, které tato média lidem předávají, jsou přijímány tisíci těch, kdo odmítli světlo Božího slova. A ti, kteří se neodvažují navštěvovat spiritistické seance, jsou přitahováni k jiným, mnohem atraktivnějším formám spiritizmu.“ (Od slávy k úpadku, str. 81)

Dalším moderním fenoménem je „New Age“. Základem je přesvědčení, že v sobě máme skryté duchovní síly, které čekají na to, až budou probuzeny. Nebezpečí těchto názorů spočívá v tom, že pokud jim budeme naslouchat – například prostřednictvím médií – můžeme je začít vnímat jako samozřejmost a staneme se méně citlivými na nebezpečí, které skrývají. Satanovi je vlastně jedno, kterým ze svých podvodů nás svede, hlavně když se mu to alespoň jedním z nich podaří. Bůh nám ale dává v Bibli mnoho rad a poučení, abychom dokázali vidět věci takové, jaké jsou. „Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou mu dává moudrost. Máte-li však v srdci hořkou nenávisť a svárliвість, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přízemní, živočišná, dávelská. Vždyť kde je závist a svárliвість, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez predsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo zasévají pokoj.“ (Jk 3,13–18)

Vzhledem k tomu, že v Bibli je smrt popisována jako spánek, veškeré paranormální jevy nepocházejí od duchů zemřelých, ale od padlých andělů: „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“ (Ef 6,12) Existuje duchovní armáda zlých sil, která je seřazena proti lidem, ale také duchovní armáda dobrých

sil, která za lidi bojuje. Tato válka začala v nebi, přišla na zem a učinila z ní bitevní pole vesmíru. (Zj 12,13)

Andělé a spiritizmus

Andělé nepracují tak, že čekají na naše žádosti, aby je mohli splnit. Nemůžeme s nimi manipulovat. Nejsou tu od toho, aby plnili naše sobecké cíle. V Getsemanské zahradě řekl Ježíš Petrovi, že by mohl opatřit zástup andělů na svou obranu. „Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů?“ (Mt 26,53) Anděly by nesvolal Ježíš, požádal by svého Otce, aby je poslal. Ježíš se podřizoval vůli svého Otce. Tentýž princip platí i pro nás.

V Matoušově evangeliu Ježíš mluví o tom, jak bude vypadat situace před jeho příchodem: „Tedy, řekne-li někdo: ‚Hle, tu je Mesiáš nebo tam, nevěřte! Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné. Když vám řeknou: ‚Hle, je na poušti, nevycházejte! ‚Hle, v tajných úkrytech, nevěřte tomu! Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka.“ (Mt 24,23–27) Ve Zjevení je popsáno, jak se satan a jeho zlé síly snaží oklamat svět. Tito padlí andělé budou dělat zázraky, aby oklamali co nejvíce lidí. Budou se zaměřovat hlavně na věřící lidi a nabádat je, aby důvěřovali více tomu, co vidí, než co čtou v Bibli. Tyto zlé duchovní bytosti budou na sebe brát různé masky. „Sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky!“ (2 K 11,14.15) Zlé síly, popisované ve Zjevení 16. kapitole, budou skrze lidské zprostředkovatele uzdravovat nemocné a přinášet nová „zjevení“, která však budou v rozporu s Bibli. „Brzy se na nebi objeví nadpřirozené úkazy jako znamení moci démonů, kteří konají zázraky. Ďábelští duchové budou obelhávat vládce země i celý svět; budou na ně naléhat, aby se přidali k satanovi v jeho posledním boji proti Boží vládě. Objeví se osoby, které se budou vydávat za Krista a budou se pyšnit tituly

a poctami, které patří Vykupiteli. Budou zázračně uzdravovat a tvrdit, že mají zjevení z nebe, která však budou odporovat výrokům Písma.“ (Ellen Whiteová, Velké drama věků, str. 403)

Jak se můžeme uchránit, abychom nebyli podvedeni?

- Je potřeba osobně znát Ježíše a žít s ním. On nám dá sílu, abychom ze svých domovů odstranily vlivy, které by satan mohl použít ve svůj prospěch. (Sk 19,19)
- Odevzdejme sebe i vše, co máme, Bohu. „Podříďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ (Jk 4,7)
- Přimlouvejme se v modlitbě za nás, naše blízké, lidi v našem okolí, ale i za nepřátele. „V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry.“ (Ef 6,18)
- Ježíš při pokušení na poušti dokázal rozpoznat falešné nabídky ďábla. A také je s odkazem na Písmo odmítl. (Mt 4,1–11) Pokud budeme znát Bibli, je možné rozpoznat satanovy nástrahy a odmítnout je.
- Studujme pravidelně Boží slovo. Apoštol Pavel mluví o duchovní obraně v listu Efezským: „A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblעתe plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy ,opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obutí k pohotovému službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také ,prilbu spasení a ,meč Ducha, jímž je slovo Boží.“ (Ef 6,10–17)
- Vyučujme pravdě druhé, kteří pak budou vyučovat další... „A co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učít zase jiné.“ (2 Tm 2,2)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *Mohou být adventisté, kteří znají nebezpečí spiritizmu, chyceni do sítě podvodu? Jak se to může stát?*
- *Uveďte příklady z Bible, kdy Boží síla zvítězila nad silami zla.*

CLINTON WAHLEN,

PRACOVAL JAKO REDAKTOR

V ČASOPISU JOURNAL, NYNÍ PRACUJE

V INSTITUTU BIBLICKÉHO BĀDÁNÍ

PŘI GENERÁLNÍ KONFERENCI

Pátek

NEVĚŘTE FALEŠNÝM HODINKÁM

Naše doba vybízí k ostražitosti

„Které chcete?“ zeptal se mě muž v New York City. Vyhrnul si rukáv od kabátu a ukázal mi celou svou sbírku hodinek. A byla to opravdu obdivuhodná sbírka zlatých a stříbrných hodinek! Všechny vypadaly lákavě. Byly to známé a drahé značky – alespoň se to tak jevilo. A teď ta dobrá zpráva: mohl jsem mít jakékoli z nich za velmi nízkou cenu.

„Kolik jich chcete?“ vyptával se muž. Ty hodinky byly opravdu velmi lákavé. Cena byla nízká – tedy až příliš nízká. Ačkoliv jsem tenkrát teprve skončil střední školu, nějak jsem věděl, že něco není v pořádku. Ty hodinky vypadaly jako zlaté a stříbrné. Vypadaly jako hodně drahé – ve skutečnosti však neměly žádnou hodnotu. Byly to levné napodobeniny skutečné věci. Byl to padělek, podvrh.

Stejně je to s falešnými proroky. Nemůžeme jim důvěřovat. Nezáleží na tom, co si o sobě myslí. Důležité je, čím skutečně jsou.

Jak je poznáme?

Určit, zda jsou hodinky padělek nebo pravé, není tak těžké. O hodně těžší je určit, zda někdo je prorok či učitel, nebo to jen předstírá. Přesto je nutné oddělit pravdu od nepravdy. Ježíš nám dal varování: „Vyvstanou lžimesiášové a lží proroci a budou

předvádět znamení a zázraky, aby svedli vyvolené, kdyby to bylo možné. Vy však se mějte na pozoru!“ (Mk 13,22,23) Náš duchovní nepřítel použije všechny dostupné prostředky, aby nás svedl z naší cesty. Apoštol Petr přidává ještě jednu skupinu – falešné učitele. (2 Pt 2,1) Když si to shrneme, jsou to falešní proroci, falešní učitelé a falešní kristové. Jejich metodou je přivádět následovníky Krista k pochybnostem: „V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou zálučně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil.“ (2 Pt 2,1)

Co můžeme udělat pro to, abychom rozpoznali falešné učitele?

- Musíme zkoumat, zda tito lidé přicházejí od Boha: „Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa.“ (1 J 4,1)
- Dalším kritériem je, zda jsou tito lidé věrní Bibli. Ať zní jejich poselství sebevíc přitažlivě, neměli bychom věnovat pozornost těm, kdo nepřijímají a neproaktikují biblické učení.
- Velmi pomůže otázka: Jaký život žijí tito lidé? „Střežte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci.

Po jejich ovoci je poznáte... Každý dobrý strom dává dobré ovoce, každý špatný strom dává špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce.“ (Mt 7,15–18) Ačkoliv bychom měli být opatrní a neodmítat lidi s odlišnými názory, můžeme a měli bychom se zajímat o jejich „ovoce“. Jednou jsem byl navštívit rodinu, která mi vzkázala, že již nebudou chodit do sboru, protože potkali člověka, který žije v souladu s Božím slovem. Když jsem se jich ptal, zda toho člověka skutečně znají, přesvědčovali mě, že je k němu přivedl Bůh. Asi po dvou letech, kdy následovali tohoto svého „duchovního hrdinu“, se ukázalo, že kromě manželky udržuje vztah ještě s jinou ženou. Jeho řeči a jeho činy nešly dohromady. Byl to podvodník.

Bůh nám dal rozum. Můžeme si klást otázky, a pokud budeme číst Písmo a modlit se, jsme schopni oddělit pravdu od padělku. „Nikdo nemusí být oklamán,“ napsala Ellen Whiteová (The Advent Review and Sabbath Herald, 17. listopadu 1885). A pokud poznáme, že jsme potkali falešného učitele, tou nejstatečnější věcí, kterou můžeme udělat, je odvrátit se od něj a utéct ke Kristu.

Jak podvádějí?

Jak podvádějí falešní učitelé, falešní proroci a falešní mesiášové? Tito podvodníci často mají na začátku zájem o duchovní život druhých. Pak však představí svůj pohled na věc. Jeden mladý muž mi vyprávěl, jak potkal staršího člověka, který měl velký zájem o jeho duchovní cestu. Jednoho dne však mladík zjistil, že se tento starší muž přesunul od zájmu o něj ke kritizování církve. Nic, co církev udělala, nebylo dobré. Mladý muž jejich přátelství ukončil. Bylo to odvážné a nezbytné.

Jiný způsob je, že tito podvodníci mluví s autoritou. Ale mluvit s autoritou není stejné jako mít autoritu. Navíc se tito lidé zajímají více o svou osobní autoritu a prestiž než o věrnost Božímu slovu.

Jak se můžeme bránit?

Bůh započal hnutí adventistů se zvláštním úmyslem. Co Bůh začne, to dokončí. To by nám mělo

dávat naději. Falešní učitelé, proroci a falešní křesťané zde byli, jsou a budou. Sice potřebujeme vědět, jak je poznat, ale nemusíme proto být odborníky na nepravdu, abychom poznali, co je pravé.

Jednou jsme chtěli navštívit rodinu bratra mé matky, ale země, kde bydlel, nám neposkytla cestovní víza. Když jsme to zjistili, bylo už příliš pozdě, abychom strýčkovi dali vědět, že nepřijedeme. Bylo nám řečeno, že už vyrazil na hranice. Proto jsme na hranici jeli také – pro případ, že bychom měli příležitost se s ním setkat. Když jsme tam dorazili, viděli jsme mnoho neznámých lidí. Pak jsem si ale všiml vzdálené postavy, kterou jsem znal. Strýček na nás čekal devět hodin. Bylo to radostné setkání.

Vy i já jsme byli pozváni a očekáváme na radostné shledání s Ježíšem. Potřebujeme se soustředit na to, abychom Ježíše poznali, znali a následovali. To je ta nejlepší obrana a ujištění, že nebudeme oklamáni nějakou nepravdou. Ježíšovo varování před falešnými mesiáši a proroky (Mk 13,22.23) je poselstvím naděje, protože Ježíš své následovníky ujistil, že nebudou oklamáni.

Jak bychom tedy nyní měli žít? Apoštol Pavel nám připomíná, že bychom měli být zakořenění v Ježíši: „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.“ (Ko 2,6.7) Ellen Whiteová píše, že „potřebujeme být ukotveni v Kristu, zakořenění a upevnění ve víře“ (The Advent Review and Sabbath Herald, 17. listopadu 1885). V tom je naše jistota, že nebudeme oklamáni falešnými učiteli. Soustředme se na to, co je pravé, a nebudeme se muset trápit s padělkem.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Proč bude v posledních dnech tolik podvodů?
- Povzbuzují tě jako adventistu slova: „Co Bůh začne, to dokončí“?

NIKOLAUS SATELMAIER,
REDAKTOR ČASOPISU MINISTRY

Druhá sobota

EVANGELIUM PRO CELÝ SVĚT

Boží záměr pro poslední dobu

Spasitelova slova „vy jste světlem světa“ poukazují na skutečnost, že svým následovníkům svěřil misijní práci v celém světě. Jako sluneční paprsky pronikají do těch nejvzdálenějších koutů zeměkoule, tak Bůh chce, aby světlo evangelia dosáhlo ke každému člověku na zemi. Kdyby Kristova církev naplňovala záměr našeho Pána, světlo by bylo rozšířeno mezi všechny, kteří jsou v temnotě a nacházejí se ve stínu smrti. Místo toho, aby se církev vyhýbala zodpovědnosti a nesení svého kříže, měli by se její členové rozptýlit do všech zemí a dovolit Kristovu světlu, aby skrze ně svítilo. Ukazovali by pak lidem cestu ke spáse, jako to dělal Kristus, a „evangelium o království“ by bylo rychle nesené do celého světa.

Povolání ke svědectví

Bůh před námi otevírá pole. Jde před námi a jeho moc působí spolu s lidskou snahou. Ať nyní každé posvěcené srdce hledá příležitosti, jak hlásat Boží poselství, které přináší život. Jestliže se muži a ženy v pokoře a věrnosti chopí úkolu, který jim Bůh určil, Boží moc se projeví v obrácení mnohých k pravdě.

Bůh pobízí svůj lid, aby všude rozséval. Tento příkaz posílá i nám. Z nebe jsme obdrželi množství darů. Boží věc potřebuje posvěcené pracovníky a také peníze. Budeme pokračovat v utrácení našich prostředků za věci, které nejsou podstatné, zatímco zanedbávané dílo zůstává nedokončené? Nemáme spíše činit pokání z naší lhostejnosti vůči tomuto dílu a modlit se za duchovní schopnost vidět a pochopit jeho naléhavé potřeby?

Duch štědrosti je duchem nebes. Kristova sebeobětující láska byla zjevena na kříži. Aby člověk

mohl být spasen, Kristus za něj dal sám sebe. Kristův kříž se dovolává laskavosti každého, kdo následuje svého Spasitele. Duch vděčnosti, který se projevuje dáváním, je pravým ovocem křesťanského života.

Potřeba obrácení

Boží dílo potřebuje muže a ženy, kteří se učí od Krista. V okamžiku, kdy Boží pracovníci Ježíše uvidí takového, jaký je, tehdy uvidí i sami sebe a požádají ho, aby je učinil takovými, jakými by měli být. Sobectví dělá z lidí překážky místo pomocníků. V Božím světle můžeme spatřit své chyby a v jeho síle je můžeme odstranit.

V den, kdy zanikne země, spatří člověk, který uložil své poklady v nebi, co jeho život získal. Pokud se budeme věnovat Kristovu pověření, potom ve chvíli, kdy se shromáždíme kolem velkého bílého trůnu, uvidíme lidi, kteří byli zachráněni skrze naši službu. A uvidíme, že oni zase zachránili další, a ti ještě další – bude to velké shromáždění v nebi, bude to výsledek naší věrné práce. Všichni tam budeme kolem Ježíše. S jakou radostí bude Kristův spolupracovník pozorovat vykoupené, kteří chválí svého Spasitele! Jak vzácné bude nebe pro ty, kdo věrně pracovali v díle záchrany lidí!

Čím blíže budeme k závěru pozemských dějin, tím zákeřnější budou úskoky nepřítelé. Jak bude čas plynout, jeho útoky budou prudší a častější. Satan vynaloží veškerou vynalézavost, aby svedl vyvolené – církev a služebníky Kristovy. Bude se snažit je ukolébat a přivést ke lhostejnosti vůči jejich poslání. V dnešní době je potřeba, abychom se cele obrátili a posvětili svá srdce. Ten, kdo je úzce spojen s Kristem, bude posílen, aby odolal

úkladům nepřítelé. Budeme v bezpečí, pokud budeme žít podle biblických pravd. Když se pokoříme před Bohem, budeme moci přijmout jeho zachraňující moc.

Ještě má být vykonáno velké dílo – po celém světě, ale i doma. Prostřednictvím věrné služby na domácím poli jsou získáváni Boží spolupracovníci, kteří půjdou za hranice a budou hlásat pravdu v celém světě.

Naším úkolem je oslovit všechny společenské vrstvy. Při naší práci nemá být opomenut žádný národ. Pán Ježíš byl Božím darem pro celý svět – nejen pro vyšší společenské vrstvy a jeden národ. Jeho zachraňující milost obklopuje celý svět...

Jsou mnozí, kteří touží po zvláštním obdarování, s nímž by mohli konat úžasné dílo. Mezitím ale ztrácejí z očí povinnosti, které čekají opodál. Ať se tito lidé zapojí do díla, které leží přímo před nimi. Úspěch nezávisí tolik na obdarování, ale spíše na ochotě.

Kristova láska jako motivace

Kristova láska, která naplňuje srdce, je vidět i v životě. Jestliže se hodíte pro nějaký zvláštní druh služby, ukáže se to, když budete ze všech svých sil vykonávat práci, kterou máte nejbliže. Buďte věrní a pečliví v tom, co děláte. Nenechte se odradit, pokud se začátky zdají jako bezvýznamné. Nastavte si latku vysoko a vynaložte opravdové úsilí, abyste jí dosáhli. Nedovolte překážkám, aby vás zbavily odvahy. Soustředte své úsilí na jejich překonání. Vytrvejte, a uspějete.

Vyvíjejte opravdovou snahu tam, kde se nacházíte a kde jsou vaši bližní. Slovo Boží je ukryto pod různými nánosy a musí být znovu představeno. Zkoumejte Písma s těmi, kteří jsou ochotní se nechat vyučovat...

Poselství pro nás dnes je stejné, jaké řekl Ježíš svým učedníkům, když za ním přišli Samařané. Mluvil o nich jako o obilném poli připraveném ke sklizni: „Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec.“ (J 4,35.36)

A jak tato žeň začala? Jedinou ženou. Jenom tím, že Ježíš řekl pravdu jedné ženě, a ta ji řekla ostatním. Šla do vesnice a řekla lidem: „Pojďte.“ Oni přišli, poslouchali a pak začala žeň... Jaký byl výsledek? „Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy... Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. Oné ženě pak říkali: ‚Teď už věříme ne pro to, cos nám ty o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.‘“ (J 4,39–42)

V takovém díle máme dnes pokračovat i my. Každé naše slovo a čin by měl být naplněn významem. Boží lid musí povstat ze své lhostejnosti a sobectví. Ženci musí splnit svou část úkolu.

Povolání k jednání

Moji bratři a sestry, povstaňte, svítte! Přišel čas, kdy je nutné vyvinout veškeré možné úsilí, abychom světu přinesli poslední poselství. Volám všechny, kteří se mohou zapojit do tohoto díla, aby to nyní udělali.

Pán nám opakovaně posílá pokyny, které ukazují, jak je důležité, abychom se stali opravdovými a horlivými pracovníky. Čeká nás důležité dílo. Toto dílo nepočká a může být dokončeno pouze z moci Ducha svatého. Ať se každý věříci v této době ukáže jako ten, kdo pracuje spolu s Bohem. Ať jsou odstraněny všechny rozdíly, všechno prázdné mluvení. Mluvme a jednejme spravedlivě. Bůh bude pracovat skrze každého člověka, který své srdce i svůj život svěří Božímu vedení. Všem, kdo budou vedeni Duchem, Bůh propůjčí svou spravedlnost. Svým opravdovým následovníkům dá moc své milosti a pravdy, hlubokou a stálou lásku pro své dílo doma i v zahraničí. Dá jim srdce, která jsou opravdová. Misijní práce, kterou budou vykonávat pracovníci s těmito dary, nemůže zůstat bez ovoce.

Slavná budoucnost

Nyní je zakládáno království milosti, protože srdce, která byla naplněna hříchem, se obracejí a podřizují se Boží lásce. Ale plné ustanovení Božího království nenastane dříve, než Kristus přijde podruhé na tento svět. „Království, vladařská moc

a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího.“ (Da 7,27) Zdejší království, které je pro ně připraveno už od založení světa. A Kristus sám v něm bude vládnout.

Ale dříve, než se to stane, musí být splněn Ježíšův příkaz: „Toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům.“ (Mt 24,12) Jeho království nepřijde dříve, dokud poselství o Boží milosti nebude nesené do celého světa. Když se vydáme Bohu a získáváme pro něj další lidi, urychlujeme příchod jeho království. Jedine ti, kdo se oddají jeho službě a řeknou: „Zde jsem, pošli mne!“ (Iz 6,8), aby otevřeli oči slepých a obraceli lidi „od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu“ (Sk 26,18), se upřímně modlí: „Přijď tvé království.“

Ellen G. Whiteová – „For a Witness Unto All Nations“ (Na svědectví všem národům), The Advent Review and Sabbath Herald, 14. listopadu 1912.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- *Jakou roli v našem životě hraje vydávání svědectví o Kristu?*
- *Co může způsobit, že člověk je spíše překážkou než pomocníkem?*

ELLEN G. WHITEOVÁ,
BYLA JEDNÍM Z PRŮKOPNÍKŮ
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE;
JEJÍ DÍLO JE MEZI ADVENTISTY
VNÍMÁNO JAKO PROROCKÝ HLAS

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 10/2008

12x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Vychází: 23. 9. 2008
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
České příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz.
Redaktor: Miroslav Danihel. Slovenské příspěvky a inzeráty můžete posílat na e-mail: mdanihel@adventorion.sk.
Nevyžádané příspěvky a fotografie se nevracejí.
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava